

Een muis in dit huis?

1) DOOR W. G. VAN DE HULST

Er zat een klein muisje op de stoep. Het was een deftige stoep van een deftig huis... Maar het muisje wist dat niet.

't Was nog maar een jong diertje; — een beetje dom. Hij ging op z'n achterpootjes zitten, en zijn donkere kraals oogjes schitterden. Hij had zo'n pret. O, de wijde wereld was zo mooi,... en zo groot,... en zo blij.

In zijn donker nest in de voddenkelder was het niet prettig. Hij was stilletjes weg gelopen de wijde wereld in. Vroeg in de morgen... O, en dat was een feest! Hij had langs het water van de gracht gehold; en om de dikke bomen heen, die stonden aan de kant. Hij was heel ver gegaan, en nog verder.

Maar — hij kreeg honger.

Het deftige huis was heel hoog; — onder het raam stond wat te lezen: *Nederlands Bijbelgenootschap*. Maar muisjes kunnen de woorden van de mensen niet lezen. Muisjes kunnen alleen met hun kraaloojes heel scherp kijken, en met hun spitse snuitje heel fijn ruiken.

Het muisje dacht: „Ik ga allemaal lekkere hapjes zoeken; — hier, in dit huis; ja, dat doe ik... In de huizen van de mensen liggen allemaal lekkere hapjes klaar. Je kunt ze zo maar wegpakken. Heerlijk!

Dat hadden de grote muizen van de voddenkelder verteld. En die wisten het wel: Kijk! naast de stenen trap, onder de stoep was nog een deur, een kelderdeur. Die stond op een kiertje open... Tip-tip-tip! Daár ga ik lekkere hapjes zoeken.

O, weel!... Die deur ging opeens helemaal open. Er kwam een vreselijk grote kist uit. Hij reed op wielen. En achter die kist kwam een kleine man. Die man kon haast niet over de kist heen kijken; maar — hij was vreselijk sterk. Hij duwde de zware kist het huis uit, de stoep over, de straat op... En daar stond een auto te wachten. Die kist moest op reis.

Het muisje schrok, maar — de deur bleef helemaal open staan, en de man keek niet.

Rsssss!... 't Muisje wipte naar binnen. Ja, want daar binnen zouden allemaal lekkere hapjes liggen. En die kon je zo maar wegpakken. Heerlijk!

PROCLAMATIE, waarmee H.M. Koningin

LANDGENOTEN,

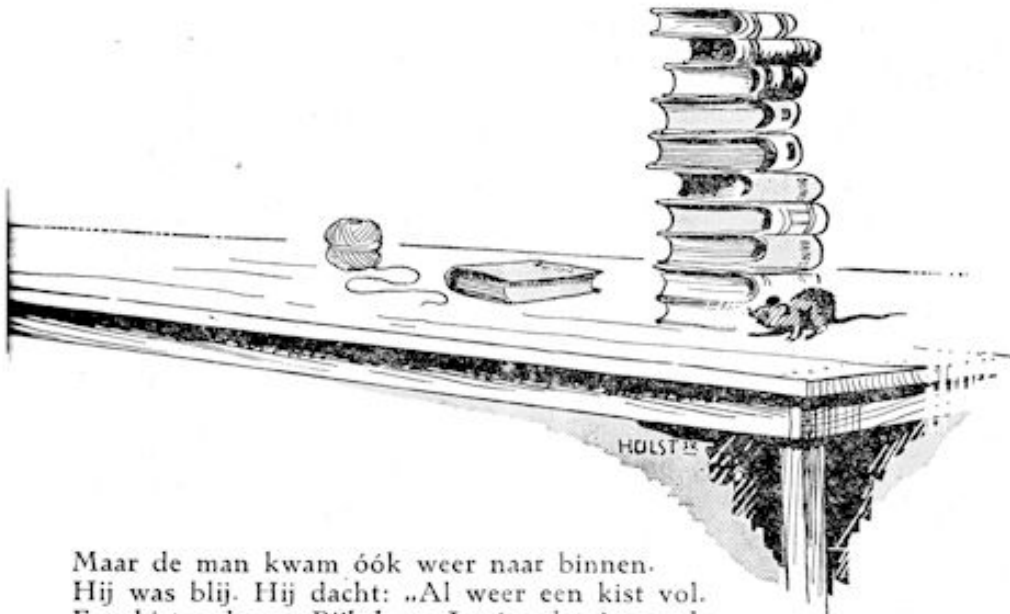
Het uur der bevrijding is thans ook voor U aangebroken.

Het ogenblik, waarop ik en U met zoveel spanning en ongeduld hebben gewacht, is daar. Ik weet van de bittere beproevingen, waaronder Gij, afgesneden van een deel van ons Vaderland, deze laatste maanden

hebt geleefd. Die druk heeft thans een einde genomen. Ik weet van de bovenmenselijke moed, waarmee de zwaarste ontberingen hebt gedragen.

Talrijke handen zijn uitgestrekt, om het einde U noden zoveel mogelijk te bespoedigen, maar veel daarbij afhangen van Uw rustige en eendrachtige houding in de komende dagen.

Werkt allen mede deze een rustig verloop te ge

er tegen op ... O, toen was hij op een lange tafel.

En opeens stak hij zijn fijne snuitje in de hoogte. Hij snuffelde in de lucht. Hij róók wat, o ja ... hij rook wat! ... Watlekkers! ... Kaas! ... Dáár was 't, — dáár! En 't muisje sloop voorzichtig dichterbij. En 't loerde achter een dik boek naar de man met de kaas. En zijn neusje bibberde; — zó heerlijk was 't.

Ja, 't was nog een jong diertje; — een beetje dom.

Maar de man kwam óók weer naar binnen. Hij was blij. Hij dacht: „Al weer een kist vol. Een kist vol met *Bijbels* ... Ja, ja, dat is goed. Die *Bijbels* gaan op reis naar de mensen. En de mensen moeten daarin lezen. De *Bijbel* is het mooiste boek van alle boeken van de wereld ... Ja, ja, dat is goed!”

De man ging op een bankje zitten bij een lange tafel. Hij moest zijn boterham nog eten.

Op de lange tafel lagen nog meer *Bijbels*, — splinternieuwe ... „Ja, ja! Ik zal ze heel voorzichtig inpakken.

Die *Bijbels* gaan ook op reis. *Die* gaan over de wilde zee naar een heel vèr land, waar *bruine* mensen wonen; — naar *Indië* ... Ja, ja! Ik zal heel goed voor mijn *Bijbels* zorgen.”

Hij hapte heel blij in zijn boterham; een lekkere boterham met kaas.

Maar het muisje? ... Het domme muisje was helemaal niet blij. Het tippelde hier; het tippelde daar; het tippelde de hele kelder door; — maar lekkere hapjes wàren daar niet, ... niet één.

Kisten, en pakken, en touwen, en spijkers, en papier; ... óveral papier, papier! En niet één lekker hapje.

Het muisje kwam bij een houten poot. Hij klom

Hij ging nóg dichterbij. Zijn éne pootje kwam om de hoek van het boek; en zijn ándere pootje ook; en zijn neusje al; en zijn oortjes ...

O, vreselijk! ... Toen zàg de man het muisje.

Hij schròk. Zijn wangen werden rood van de schrik. En hij vergat te happen.

Was hij dan *bang* voor dat kleine muisje? ...

O neen; hij was bang voor de mooie *Bijbels*. Hij sprong op; — vreselijk boos! En zijn grote hand greep. gréép ...! Net mis! Gelukkig! Net mis!

Het muisje schoot nèt nog weg ... maar die boze man liep heel hard, zijn twee vuisten in de hoogte ... En hij bròmde zo ... „Een muis? ... In dit huis? ... In 't *Bijbelhuis*?”

Hij maakte een heel grote stap met zijn dikke schoen, — boven op de lange staart van het muisje ... „Dan heb ik je! Dan heb ik je!”

Mis! ... Het gauwe, gladde staartje glipte tòch weg. En de boze man bromde nóg bozer: „O, als ik je krijg! ... (Wordt vervolgd.)

mina zich op 5 Mei 1945 tot haar bevrijd volk richtte:

voorzaamt stipt de bevelen van het Geallieerd bevel, waarmede de Regering een regeling heeft gegeven. Luistert naar de aanwijzingen van Uw Nederlands Militair Gezag, dat krachtens die regeling de leiding en verantwoordelijkheid der Nederlandse Regering, zijn taak in overleg met het Geallieerd Opperbevel verricht. Hop spoedig op Nederlandse bodem terug te

keren, om met mijn verantwoordelijke raadgevers de leiding van 's Lands zaken weer op mij te nemen. Dat Gods zegen op U allen ruste. Nederland herrijst. Leve het Vaderland!

WILHELMINA

Een muis in dit huis?

DOOR W. G. VAN DE HULST

2)

Een muis, — in *dit* huis? Dat mag niet; dat mag nooit... O, ik zal je wel vangen! Waar zit je?" Maar de kisten waren zo hoog, en de pakken waren zo groot; — en het muisje was zo klein. De boze man zag het muisje niet meer. Hij was klein, maar heel sterk. Hij sleepte al de kisten, en al de pakken, en al de tafels opzij... Hij zag het muisje toch niet.

„O, o!... Een muis, — in *dit* huis? 't Is erg!" Het diertje had zich verstopt in een lege kast. Het zat in het donkerste hoekje te rillen van bangheid...

O, als die boze man hem *vond*! Ja, dáár kwam hij al, daar kwam hij al.

Hij droeg een groot pak voor zijn buik: allemaal boeken. En dat pak legde hij voorzichtig in die kast.

De kast rammelde ervan. Maar — het muisje zag hij niet... En hij bracht nog een pak, en nog een.

Toen stapte hij *zelf* ook in de kast; en hij deed de deur dicht. Toen zaten ze samen in de kast: de boze man en het bange muisje. Maar de man wist het niet.

En toen...?

O, o, ... wat was dat, wat was dat?... Die kast rammelde zo, en schudde zo... O, die kast ging omhoog!... rrrrrt... zómaar omhoog... rrrrrt... hoe langer hoe hoger. En de man en het muisje gingen ook mee omhoog!... rrrrrt... hoe langer hoe hoger. Het kleine diertje bibberde. Het zat vlak bij die boze man zijn dikke schoen;... o, het kneep van bangheid zijn oogjes dicht.

Bòm-m!

Opeens stond de kast weer stil. De man deed de deur weer open, en stapte uit. Toen was hij zó maar op de grote zolder van het huis. En nu moesten de boeken ook weer uit de kast. Het Bijbels huis was heel hoog; en de man kon de zware Bijbels niet allemaal de trappen op- en de trappen afdragen. Daarom ging hij altijd op of neer in

die aardige kast. Dat was de *lift*.

Hij droeg een pak voorzichtig weg. En nog een, en... Rsssss!... daar schoot het muisje ook uit de kast, zómaar over de man zijn voeten heen.

„Wát... Wát... Wat is dát?... Hier, lelijk beest!"... De man liet van schrik zijn boeken haast vallen. „Hiér, zeg ik je!"

Maar 't muisje was weg, de grote zolder op.

„Hiér! Hiér! zeg ik je!"... En de man holde het muisje na; maar die zolder was zo groot en zo donker.

Er stonden allemaal rekken met ingepakte boeken; allemaal Bijbels...

Er lagen dikke stapels papier. Daarvan moesten nog meer Bijbels worden gemaakt...

Er stonden dozen, lange rijen vol. Dáár lagen heel *vreemde* Bijbels in. In alle bladen waren bobbeltjes geprikt: dat waren de letters. In *die* Bijbels konden *blinde* mensen lezen. Ze konden de letters *voelen* met hun vingers.

Er lagen ook Bijbels met heel *vreemde woorden*. Dat waren de *vreemde woorden* van de bruine mensen uit het verre land over de zee; uit Indië. O, honderden, duizenden Bijbels lagen daar op die grote zolder. Ze lagen te *wachten*. Nog een poosje. Dan zouden ze wegreizen naar de mensen; óveral heen de wijde wereld in. En als zij weg waren, zouden weer nieuwe Bijbels komen in de rekken, en in de pakken, en in de dozen.

De kleine man had het heel druk: *Hij* moest voor al die Bijbels zorgen, in de kelder en op de zolder.

O, en nú?... Nu was er een muis in dit huis. Een muis in de *kelder* was erg; — maar een muis op de *zolder* was nog véél erger.

Ja, want als die muis aan de mooie Bijbels knabbelen ging. En als er dan eens méér muizen kwamen... Muizen zijn gevaarlijk. Ze knagen zo graag aan papier. Ze eten alles stuk.

O neen, dat mócht niet; — dat mócht nooit!

De man wist geen raad. Hij duwde zijn twee vuisten in zijn haar; maar hij wist nog geen raad... O, dat boze beest. Hij kón het niet vinden. Die zolder was veel te donker en veel te groot... Och, och, wat moest hij beginnen?

* * *

Toen de dag om was, ging de boze man naar zijn eigen huis. Hij had aan iedereen in 't Bijbelhuis verteld van de muis... Hij liep langs de gracht, en bromde zacht: „Wacht maar, lelijk beest! Ik zal je toch wel vangen... Mórgen... Wacht maar!... Mórgen!"

(Wordt vervolgd)

Een muis in dit huis?

DOOR W. G. VAN DE HULST

3)

Toen de dag om was, ging daar ergens in het grote Bijbelhuis een klein meisje naar bed. Ja, — in dat grote Bijbelhuis woonde ook een klein meisje...

De kelder was heel beneden; de zolder was heel boven; maar tussen die kelder en die zolder in, waren heel mooie kamers.

En één van die kamers was de *allergrootste*, de *allermooiste*. Maar dáár ging het kleine meisje *niet* slapen; wel neen!

In die *allermooiste* kamer sliepen *Bijbels*; heel *prachtige* en heel *oude* *Bijbels*. Die *Bijbels* gingen *niet* meer de *wijde wereld* in. Die waren veel te *kostbaar* en veel te *oud*. Die mochten rusten en slapen gaan. Maar — in die *allermooiste* kamer kwamen ook de *heren* van het *Bijbelhuis* bij elkaar; telkens weer.

En ze zeiden: „Wij zullen telkens weer nieuwe *Bijbels* laten drukken. *Bijbels* voor alle mensen. En we zullen ze wegzenden overal heen. Naar de kerken en naar de *Zondagsscholen*; — naar de *armen* en naar de *rijken*; — naar de *soldaten* en naar de *matrozen*; — naar het *ziekenhuis* en naar de *gevangenis*; — naar *oude* mensen, met heel grote letters, en naar *blinde* mensen, met *gesprikte* letters, — maar *evengoed* naar de *bruine* mensen *ver* over de *wilde zee*. In *elk* huis moet een *Bijbel* zijn; en alle mensen moeten in de *Bijbel* lezen. De *Bijbel* is het boek van *God*. En alleen als de mensen *God* lief hebben, kunnen zij *gelukkig* zijn.”

Zo spraken die *heren* van het *Bijbelhuis*. Maar — al die *heren* woonden *niet* in dat huis. Eén *wel*...

En die *éne meneer* moest alles *opschrijven*, wat zij *samen afspraken*. En *hij* moest zeggen, welke *Bijbels* de man op de *zolder* moest *inpakken* en — uit de *kelder* — wegzenden de *wijde wereld* in.

En die *éne meneer* was de *vader* van het *kleine meisje*, dat daar ergens in het *grote Bijbelhuis* naar bed ging, toen de *dag om* was.

En *naast* haar bed, op een *klein tafeltje*, lag een *grote eierkoek*. Die had ze van haar *tante* ge-

kregen; die mocht ze *morgenochtend* opeten, als ze wakker werd. Heerlijk!

„Moesje,” zei ze... „Moes, waar zou nou het *muisje* zijn?” De man had háár ook van het *muisje* verteld.

En moes zei: „Ik weet het niet. Hij slaapt misschien in een *hoekje* van de *grote zolder*.”

„O, moes. — maar als hij in de *mooie Bijbels* bijt, — dat is *héél* erg, hè moes?”

„Ja, — maar de man zal hem wel vangen.”

„Maakt de man het *muisje* dan *dood*?”

„Dat weet ik niet. Misschien wel. *Muizen* zijn heel *gevaarlijke* dieren in het *Bijbelhuis*.”

„O, moes!... Ik vind die man *tóch* een *boze* man.”

„Een *boze* man?... Welneen! Hij is juist een *beste*, *brave* man. Hij zorgt zo goed voor de *mooie Bijbels*;

hij *houdt* zoveel van de *mooie Bijbels*... Maar nu slapen gaan, hoor! Ik zal de *deur* op een *kiertje* open laten. En *morgen*?... Kijk eens op je *tafeltje*. Heerlijk hè?”

Moes ging naar *beneden*. Het meisje ging naar 't *dromenland*.

Toen die *dag om* was, zat daar *boven*, op de *grote, donkere zolder*, heel *eenzaam*, 't *muisje* te *treuren*... Zijn *buikje* ramde *melde* van de *honger*. Hij *snuffelde* de *hier*; hij *snuffelde* daar; — hij *vond* *niet* één *lekker hapje*. *Papier*; — *al* lemaal *papier*. — *Boeken*; — *al* lemaal *boeken*. Hij

HULST

klom op een rek. Hij krabbelde met zijn pootjes; hij knabbelde met zijn tandjes. Hij at papier. Och, hij kreeg nog méér honger. Hij knaagde wel honderd kleine stukjes van een boek, maar liet ze toch weer vallen op de grond...
Och, zijn buikje werd niet vol; hij *lustte* geen papier.

„Zo'n honger! Zo'n honger!”

Toen kwam hij bij de trap.

En bij die trap stond een paal met een ronde bol er op.

En boven die trap was een raam...

Het muisje klom tegen de paal op, en ging boven op de ronde bol zitten.

Daár was hij dicht bij het raam... O, als dat raam eens *open* stond, en als hij dan een *sprong* nam... Hij keek, en keek nóg eens; — hij wipte al...

O, vreselijk! vréselijk!

Daar kwam op eens een zwarte kop voor het raam. Met ogen van vuur.

En een rode bek, wijd open met vals glimmende tanden. Een kat... een verschrikkelijke, zwarte kat. O, en als nu het raam eens

open was...!

Het muisje tuimelde in wilde schrik van de bol af...

„Wèg! wèg! de trap afl... Weg, al vèrder, verder!” Het muisje viel haast over zijn eigen pootjes. Zó hard liep hij...

Gelukkig, het raam was *niet* open. Welneen! Er *mochten* geen katten komen op de zolder; en geen vogels ook; en geen vleermuizen; en geen spinnen en geen vliegen...

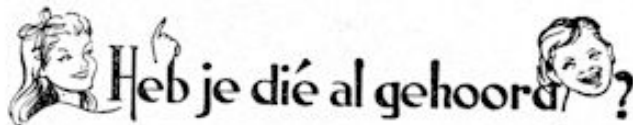
De boze man was heel strèng. Hij hield de ramen goed dicht.

En het muisje dwaalde die avond en die nacht door de vele gangen van het Bijbelhuis. 't Was er zo stil en zo donker en zijn buikje rammelde, rammelde van de honger.

Hij kwam in de schrijfkamer. Die was vol tafels en kasten, en papieren, en pennen, en inkt; maar een lekker hapje wàs er niet; — niet één.

Het muisje werd zo moe. Het viel achter een grote inktkoker in slaap...

(Slot volgt)

Uit de school

„Hoe komt het, dat de Nijl ieder jaar buiten haar oevers treedt, Jan?”

„Door de krokodillentranen, meester.”

BIJ mijn vorig artikeltje, werd een maankaartje afgedrukt, waarop een gedeelte van het maanoppervlak te zien is.

Daarop staan allemaal vreemde namen en het is misschien al opgevallen, dat daarbij steeds het woordje „mare” voorkomt. Dat is het Latijnse woord voor zee, en het is wel eigenaardig, dat er zoveel zeeën op de maan voorkomen, terwijl er in werkelijkheid geen enkele druppel water te vinden is.

Het woordje mare vindt je ook in de uitdrukking „mare nostro” = onze zee, een Italiaanse benaming voor de Middellandse zee. Mare komt ook voor in het woord mareograaf, een toestel voor zelfwerkende aantekening van de waterstanden aan de kust.

Wanneer we nu de maankaart eens even bekijken, dan zien we links onderaan de naam „Mare serenitatis” staan. Dit is — van ons uit gezien — het rechteroog van het maanmannetje. De naam betekent: „Zee der Helderheid”, en dit oog heeft een middellijn van ongeveer 700 kilometer. Het linker-oog, met een diameter van meer dan 1000 km, draagt de naam van „Zee der Regenbuien” (Mare Imbrium). Men kent een tiental van zulke zeeën, terwijl daarbij nog vier soortgelijke formaties komen helemaal op de oostelijke maanrand, die door hun ligging niet zo goed te zien zijn. De meesten hebben alle een onregelmatige vorm en zijn overspikkeld met talrijke kratertjes. Zoals je op de kaart kunt zien is er aan klintatis (Zee der Vruchtbaarheid), Oceanus Procellarum (Oceaan der Stormen), Mare Nubium (Zee der Wolken) en meer van die fraaie namen. De naam van een der zeeën luidt zelfs Mare Nectaris, en die zou men dus moeten vertalen door „Zee van de Nectar” of „Zee van de Honig”. En als je dan bedenkt dat er in deze verschrikkelijke steenwoestijnen geen enkele druppel water of ook maar enige lafenis te vinden is, dan doen zulke namen je wel even vreemd aan en vraag je jezelf af hoe ze toch aan zulke verheffende namen komen.

De tegenwoordige nog gebruikelijke namen van de formaties op de maan gaan terug op J. B. Riccioli, een groot Italiaans astronoom en geograaf. Hij leefde in de tijd dat de eerste sterrekijker werd uitgevonden n.l. van 1598 tot 1671. Hij is wel de eerste geweest die met succes de maan aan een onderzoek heeft onderworpen. Toen ging het natuurlijk nog met betrekkelijk primitieve kijkers, doch dat is nu wel een beetje beter geworden. Ik heb jullie al eens wat over de sterrewachten verteld — zie het nummer van Januari 1952 — en een paar foto's van sterrekijkers laten zien, doch dit waren maar betrekkelijk kleine.

De nieuwste reuzenkijker op de Mount Palomar in Californië, moet voor ons de maan zo dichtbij halen alsof zij slechts op een afstand van 50 km. stond in plaats van 385.000. Deze kijker heeft een

Een muis in dit huis?

‡) (Slot).

DOOR W. G. VAN DE HULST

Maar vroeg in de morgen werd 't muisje wakker...

O, zijn buikje deed van de honger zo'n pijn!

En hij tippelde weer verder; —

zijn lange staartje sleepte treurig achter hem aan.

Het was nog stil in het Bijbelhuis. Het muisje kwam bij een deur,

die met een kiertje openstond. Hij tippelde naar binnen. Hij zag een klein tafeltje.

Still... Hij stak zijn fijne snuitje in de hoogte; hij rook wat. En hij ging op zijn achterpootjes staan, om nog hoger te ruiken.

En toen...? Tip-tip-tip! Hij vloog tegen het tafeltje op. En daar boven...? Oóóóh!... Heerlijk, héerlijk! Zijn kleine kraalooigjes schitterden... zijn kleine tongetje danste al zijn bekje uit... Knab-knabbel-knab! Hij danste over de eierkoek heen van de pret.

Maar vroeg in de morgen werd ook het meisje wakker. En ze dacht dadelijk aan haar eierkoek. Heerlijk!... Ze kéék... Oóóóh!

Haar ogen werden gróót van de schrik...

De muis!

O, en als hij eens bij haar in bed sprong! En als hij eens bij haar onder de dekens kroop!... Ze griezelde. En ze riep, ze gilde opeens: „Moes! Moes! kom!... O, Moes! Gauw!”

En 't muisje...? 't Schrok vreselijk.

„O, waar moet ik heen? Waar moet ik heen?..

Wég, wég!” Hij nam een sprong;

— een reuze sprong. Hij had

een holletje gezien. „Wég, wég!”

Zijn kopje, zijn lijfje, zijn staart..

„Wég!” En hij dook met een

sprong in de poppenwieg, onder

de dekentjes; — bij Liesbeth,

de pop.

„Moes!... Moes!... Gauw!”

„Ja, ja!”... Moes kwam al aan-

vliegen... „Wat is er?”

„O, Moes... dáár, dáár in de

wieg...”

Dom muisje! Nou ben je ge-

vangen.

En vroeg in de morgen kwam

ook de boze man terug. Hij had een vrolijk gezicht en een pak onder zijn arm. Daar zaten vier muizen vallen in... „Wacht maar! Ik zal je wel vangen.”

Maar — toen hij bij het Bijbelhuis kwam!... Kijk, wat was dát nou? Daar ging de deftige deur open. En Moes zette zó maar de poppenwieg op de deftige stoep. En het kleine meisje hield Moes vast aan haar rok; — een beetje bang; maar ze lachte tòch.

De boze man, die toch juist een beste, brave man was, keek met grote ogen. Wat moest dát beduiden?

Opeens, — met een ruk, — trok Moes het dekentje weg.

Rsssss!... Daar vloog het muisje heen, zó maar tussen de boze man zijn benen door.

Waarheen?... Ja, wáárheen? Dat weet niemand.

Amsterdam is een héél grote stad. Wie zal het kleine diertje vinden. Het muisje kwam in 't Bijbelhuis nooit meer terug.

Maar de heren van het Bijbelhuis werken nog altijd door. De Bijbel is het mooiste boek van alle boeken van de wereld; — het boek van God.

En de vader van het meisje werkt op zijn schrijfkamer ook nog altijd door. Hij steekt zijn pen in de inktkoker; maar hij weet niet, dat daar achter die inktkoker, eens in een nacht, een muisje sliep.

En de kleine man in de kelder en op de zolder werkt ook nog altijd door. Hij zorgt voor de Bijbels als een vader voor zijn kinderen.

Hij heeft 'n bril gekocht.

Nu kan hij nogveelbeter kijken. Ook in de hoekjes van de lift.

„Want — een muis in dit huis? Nòòit!”

EINDE

